

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

nr. 212.542 van 7 april 2011
in de zaak A. 94.942/X-9744 (I)
A. 105.637/X-10.383 (II)
A. 109.419/X-10.527 (III).

- In zake :
- I. 1. Alfons DE MUYNCK
2. de v.z.w. Natuur en Landschap Meetjesland
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gwijde Vermeire
kantoor houdende te 9000 GENT
Voskenslaan 301
bij wie woonplaats wordt gekozen
 - II. Alfons DE MUYNCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gwijde Vermeire
kantoor houdende te 9000 GENT
Voskenslaan 301
bij wie woonplaats wordt gekozen
 - III. de v.z.w. Natuur en Landschap Meetjesland
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gwijde Vermeire
kantoor houdende te 9000 GENT
Voskenslaan 301
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

- I.
1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
- I. + II. + III.
2. de gemeente KNESSELAERE
beide bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Veerle Tollenaere
kantoor houdend te 9000 GENT
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

- I. + II. + III.
de n.v. DRUKKERIJ VERSTRAETE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Isabelle Larmuseau, Peter De Smedt en Bert Roelandts

kantoor houdend te 9000 GENT
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de beroepen

1. Het beroep, ingesteld op 28 augustus 2000, strekt tot de nietigverklaring van:
 - a. het besluit van 18 mei 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende de gedeeltelijke goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg “Zonevreemde bedrijven” van de gemeente Knesselare, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 28 juni 2000, in zoverre dit besluit betrekking heeft op het deelplan 1/13, n.v. Drukkerij Verstraete, en
 - b. het besluit van 9 februari 2000 van de gemeenteraad van de gemeente Knesselare houdende de definitieve aanvaarding van het bijzonder plan van aanleg “Zonevreemde bedrijven” van de gemeente Knesselare, in zoverre dit besluit betrekking heeft op het deelplan 1/13, n.v. Drukkerij Verstraete (A.94.942/X-9744).

Het beroep, ingesteld op 7 juni 2001, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 28 februari 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare, waarbij aan de n.v. DRUKKERIJ VERSTRAETE de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de regularisatie van de uitbreiding van een snijafdeling bij het bedrijf, gelegen te Knesselare, Urselseweg 150, op percelen kadastraal bekend sectie C, nrs. 379/g, 375/z en 379/k en f (A.105.637/X-10.383).

Het beroep, ingesteld op 24 augustus 2001, strekt tot de nietigverklaring van hetzelfde besluit van 28 februari 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare (A.109.419/X-10.527)

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 167.032 van 24 januari 2001 worden de debatten heropend en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek in de zaak sub I.

Bij arrest nr. 184.839 van 26 juni 2008 worden de zaken A. 94.942, A. 105.637 en A. 109.419 gevoegd en worden de debatten heropend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 januari 2011.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht in de drie zaken.

Advocaat Gwijde Vermeire, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Elsbeth De Vylder, die loco advocaat Veerle Tollenaere verschijnt voor de verwerende partijen, en advocaat Eva De Witte, die loco advocaten Isabelle Larmuseau, Peter De Smedt en Bert Roelandts verschijnt voor de tussenkommende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Sinds 1974 exploiteert de familie Verstraete een drukkerij aan de Urselseweg 150 te Knesselare, in een gebied dat bestaat uit bossen en

weilanden. Het bedrijf heeft daarvoor destijds de nodige bouw- en exploitatievergunningen verkregen.

Het betrokken terrein en de omliggende terreinen zijn evenwel volgens het gewestplan Eeklo-Aalter, vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 maart 1978, bestemd tot natuurgebied.

4. Het bijzonder plan van aanleg “Hellegat”, goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse regering van 16 januari 1991, heeft de bedrijfsterreinen opgenomen in ambachtelijk gebied. Op grond van dit bijzonder plan van aanleg zijn nog verscheidene bouw- en milieuvergunningen verleend voor uitbreidingen van het bedrijf. Het voornoemde bijzonder plan van aanleg is door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 78.487 van 3 februari 1999, op grond van het feit dat niet voldaan was aan de voorwaarden om te kunnen afwijken van het geldende gewestplan.

5. Op 6 oktober 1999 stelt de gemeenteraad van Knesselare het ontwerp van bijzonder plan van aanleg “Zonevrije bedrijven” voorlopig vast, waaronder het deelplan 1/13 “Verstraete” dat betrekking heeft op de bedrijfsite van de tussenkommende partij.

6. Tijdens het openbaar onderzoek dienen de beide verzoekende partijen een bezwaarschrift in.

7. De streekcommissie van advies voor de ruimtelijke ordening van Oost-Vlaanderen vergadert over het dossier op 10 december 1999, en nogmaals op 14 januari 2000 omdat de eerste maal het aanwezigheidsquorum niet was bereikt. Het uiteindelijke advies van de commissie luidt gunstig, maar in het advies wordt overwogen dat “dat de procedure wettelijk niet in orde is en een afwijking van een natuurgebied met een bpa niet kan verantwoord worden”.

8. Met een besluit van 9 februari 2000 stelt de gemeenteraad van Knesselare het bijzonder plan van aanleg “Zonevrije bedrijven” definitief vast. Dit is het tweede bestreden besluit in de zaak sub I. In hetzelfde besluit

worden de door de verzoekende partijen ingediende bezwaarschriften besproken en verworpen.

Het plangebied van het daarin vervatte deelplan 1/13 “Verstraete” valt samen met de bedrijfssite van de drukkerij. Het deelplan voorziet in aangepaste bestemmingen met name zone voor nijverheidsgebouwen en aanverwante voorzieningen, zone voor private parkeerplaatsen, toeritten en laad- en losplaatsen en zone voor woonbebouwing, kantoren en gemeenschapsvoorzieningen op basis van de bestaande bedrijfsvoering. Tot slot zijn er de langs de rand van het plangebied zones voor “bufferzone-groene zone” voorzien. Aan de zuidelijke grens van het plangebied heeft de “bufferzone-groene zone” een breedte van 10 meter, aan de westelijke grens een breedte variërend tussen 10 en 5 meter en aan de oostelijke grens een breedte variërend tussen 40 en 15 meter. Op de “bufferzone-groene zone” aan de oostelijke grens bevindt zich een overdruk “schermgroen”.

De omliggende bossen, waaronder het perceel dat ten zuiden paalt aan de bedrijfssite, zijn opgenomen in het habitatrichtlijngebied “Bossen en heiden van zandig Vlaanderen: oostelijk deel” dat de Vlaamse regering bij besluit van 14 februari 1996 aan de Europese Commissie heeft voorgesteld in uitvoering van de richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (hierna: de habitatrichtlijn).

9. Op 16 maart 2000 adviseert de bestendige deputatie het bijzonder plan van aanleg gunstig.

10. Op 10 maart 2000 adviseert AROHM Oost-Vlaanderen niet akkoord te kunnen gaan met het deelplan voor het bedrijf van de tussenkomende partij, “gezien de (supra-) regionale uitstraling, de ligging in een open gebied, de ligging in een prioritaire zone (natuurgebied) en gezien de problematiek m.b.t. de Raad van State”.

11. Op 4 mei 2000 adviseert de afdeling Ruimtelijke Planning van AROHM het bedrijf van de tussenkomende partij op te nemen binnen het

sectoraal bijzonder plan van aanleg, op basis van een afweging van de verschillende elementen van het dossier.

12. Op 18 mei 2000 keurt de Vlaamse minister bevoegd voor ruimtelijke ordening het bijzonder plan van aanleg “Zonevreemde bedrijven” van de gemeente Knesselare gedeeltelijk goed. Het deelplan 1/13 “Verstraete” wordt goedgekeurd. Dit is het eerste bestreden besluit in de zaak sub I.

13. Op grond van het laatstgenoemde bijzonder plan van aanleg verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare op 3 oktober 2000 aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning voor “aanleggen parking en aanpassen bestaande vergunde parking” op een terrein te Knesselare, Urselseweg 150, kadastraal bekend sectie C, nrs. 375/z, 379/g, 379/k en 380/d.

14. Op grond van het laatstgenoemde bijzonder plan van aanleg verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare op 28 februari 2001 aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning voor de regularisatie van de uitbreiding van een snijafdeling bij het bedrijf, gelegen te Knesselare, Urselseweg 150, op percelen kadastraal bekend sectie C, nrs. 379/g, 375/z en 379/k en f. Dit is het bestreden besluit in de zaken sub II en III.

15. Op 8 december 2006 stelt de Vlaamse regering het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Historisch gegroeid bedrijf NV Drukkerij Verstraete te Knesselare” definitief vast. Uit de toelichting bij dit uitvoeringsplan blijkt dat het in de plaats komt van het laatstgenoemde bijzonder plan van aanleg.

16. Bij arrest nr. 208.918 van 10 november 2010 vernietigt de Raad van State het besluit van 8 december 2006 van de Vlaamse regering houdende definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Historisch gegroeid bedrijf NV Drukkerij Verstraete te Knesselare” op vordering van de verzoekende partij in de zaak sub III. In dat arrest werd het middel gegrond

bevonden genomen uit de schending van artikel 3 van de richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's, omdat er bij het nemen van het uitvoeringsplan geen rechtvaardiging was waarom er geen plan-milieueffectenrapport werd opgemaakt.

IV. Ontvankelijkheid in de zaak sub III

17. Zowel de verwerende als de tussenkomende partij werpen bij wege van exceptie de laattijdigheid van het beroep op, stellende dat de verzoekende partij ten laatste op 8 mei 2001 kennis had van de bestreden beslissing, die immers in afschrift werd gevoegd in het aanvullend stukkenbundel dat op die datum door de verzoekende partij werd neergelegd in de procedure voor de Raad van State inzake het sectoraal BPA, gekend onder A.94.942/X-9.744 (I).

De verzoekende partij brengt daar tegen in dat de vergunning toen aan de raadsman was overgemaakt door de eerste verzoekende partij in de zaak A.94.942/X-9.744, de heer Alfons DE MUYNCK, wat haar niet toegerekend zou kunnen worden, dat haar de vergunning niet betekend is geweest, dat het begin van de werken geen indicatie kan zijn gezien het om een regularisatievergunning gaat, en dat zij de bouwplannen niet kon inkijken.

18. Het verweer van de verzoekende partij kan geenszins overtuigen. In het raam van de annulatieprocedure sub I heeft de verzoekende partij zich laten vertegenwoordigen door haar raadsman, met bovendien keuze van woonplaats op diens kantooradres, en werden door haar per aangetekende brief van 7 mei 2001, die daags nadien ter griffie werd ontvangen, een memorie van wederantwoord en een aanvullend dossier met stukken neergelegd, met daarin een afschrift van de bestreden stedenbouwkundige vergunning. De verzoekende partij was bijgevolg op dat ogenblik op de hoogte van het bestaan en de inhoud van de door haarzelf meegedeelde vergunning. Het annulatieberoep tegen de vergunning werd ingediend op 24 augustus 2001, hetzij ruim buiten de verjaringstermijn van zestig dagen gerekend vanaf 7 mei 2001.

De overige opwerpingen die de verzoekende partij nog maakt in de memorie van wederantwoord doen niets ter zake. De vergunning diende haar niet “betekend” te worden, en de beroepstermijn gaat voor een derde in vanaf het ogenblik dat hij feitelijk kennis heeft van de beslissing.

De excepties zijn derhalve gegrond.

V. Onderzoek van de zaak sub I

A. Ontvankelijkheid

19. In hun laatste memorie stellen de verwerende partijen niet te menen “dat een formele vernietiging van het BPA noodzakelijk is”, aangezien het annulatieberoep zijn voorwerp heeft verloren door het tussenkomen van het vervangende besluit van 8 december 2006 van de Vlaamse regering houdende definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Historisch gegroeid bedrijf NV Drukkerij Verstraete te Knesselare”.

Aangezien het laatstgenoemde besluit door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nr. 208.918 van 10 november 2010 wordt de erop gesteunde exceptie verworpen.

B. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

20. In het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het besluit van de Vlaamse regering van 14 februari 1996 waarbij het habitatrichtlijngebied “Bossen en heiden van zandig Vlaanderen: oostelijk deel” werd aangeduid, van de artikelen 6.1 en 6.2 van de habitatrichtlijn, van de motiveringsverplichting en van het “beginsel van behoorlijk bestuur”.

De verzoekende partijen lichten onder meer toe dat in geen van de bestreden besluiten aandacht is voor het voornoemde habitatrichtlijngebied, terwijl daarin de kamsalamander (*triturus cristatus*) voorkomt, dit is een soort amfibie die zeer gevoelig is voor watervervuiling. De verzoekende partijen

verwijten de bestreden besluiten ter zake een gebrek aan motivering. Zij benadrukken dat de Europese Commissie geen opmerkingen heeft gemaakt bij de door België/Vlaanderen voorgestelde lijst van habitatrichtlijngebieden, zodat deze lijst als aanvaard te beschouwen is. Zij stellen dat om te voldoen aan de verplichtingen uit de habitatrichtlijn bij het nemen van de bestreden besluiten uiteraard ook de nabije omgeving bekeken had moeten worden.

21. In hun memories van antwoord stellen de verwerende partijen dat de artikelen 6.1 en 6.2 van de habitatrichtlijn geen “directe werking” hebben, en dat de verzoekende partijen nalaten aan te geven “hoe en waarom” het besluit van de Vlaamse regering van 14 februari 1996 (randnr. 8) zou geschonden zijn.

22. In haar memorie voert de tussenkomende partij aan dat de verzoekende partijen nalaten aan te tonen of, en zo ja, welk deel van het plangebied van het bestreden plan van aanleg in een habitatrichtlijngebied gelegen zou zijn. De tussenkomende partij meent dat de betrokken bedrijfsterreinen geen grote biologische waarde vertonen. Zij stelt dat de verzoekende partijen zich niet rechtstreeks kunnen beroepen op de habitatrichtlijn.

23. In haar laatste memorie benadrukt de tussenkomende partij de beperkte draagwijdte van de arresten van het Hof van Justitie aangaande beschermingszones die zijn opgenomen in de aan de Commissie toegezonden nationale lijst maar nog niet zijn aangewezen door de Commissie. Zo hadden het arrest van 13 januari 2005 inzake Società Italiana Dragaggi SpA (zaak C-117/03) en het arrest van 14 september 2006 inzake Bund Naturschutz in Bayern eV (zaak C-244/05) betrekking op nieuwe grootschalige projecten binnen de contouren van een voorgestelde beschermingszone. Volgens de tussenkomende partij beperkt de door het Hof van Justitie aangenomen beschermingsverplichting zich tot het verbieden van grootschalige ingrepen die de ecologische kenmerken van het gebied ernstig kunnen aantasten. Het voorliggend plan van aanleg beoogt evenwel louter en alleen de bestendiging van drukkerij Verstraete op de bestreden locatie. De tussenkomende partij verwijt de verzoekende partijen geen elementen

aan te halen waaruit zou blijken dat er sprake zou kunnen zijn van een ernstige aantasting van de voorgestelde beschermingszone.

De tussenkomende partij leidt uit het besluit van 8 december 2006 van de Vlaamse regering houdende definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Historisch gegroeid bedrijf NV Drukkerij Verstraete te Knesselare” af dat de planologische bestemming van het betrokken bedrijf geen betekenisvolle aantasting van de beschermingszone impliceert.

Tot slot wijst de tussenkomende partij erop dat het bestreden plan van aanleg “voorziet in de aanplanting van een overgangsbos naast een reeds bestaande bufferzone (...) ter versterking van de integratie in de omliggende natuurlijke structuur”. De tussenkomende partij meent dat op die manier afdoende rekening is gehouden met de voorgestelde beschermingszone.

Beoordeling

24. Zoals gesteld werd in het arrest nr. 208.918 van 10 november 2010 (randnr. 16) paalt de bedrijfssite van de tussenkomende partij, dit is het plangebied van het bestreden deelplan, ten zuiden aan het habitatrictlijngebied “Bossen en heiden van zandig Vlaanderen: oostelijk deel”, zoals bedoeld in het besluit van de Vlaamse regering van 14 februari 1996. In het aangehaalde middelonderdeel wordt de verwerende partijen verweten bij het nemen van de bestreden besluiten niet te hebben stilgestaan bij de mogelijke effecten op het voornoemde habitatrictlijngebied.

De artikelen 6.1 en 6.2 van de habitatrictlijn luiden als volgt:

“1. De Lid-Staten treffen voor de speciale beschermingszones de nodige instandhoudingsmaatregelen; deze behelzen zo nodig passende specifieke of van ruimtelijke-ordeningsplannen deel uitmakende beheersplannen en passende wettelijke, bestuursrechtelijke of op een overeenkomst berustende maatregelen, die beantwoorden aan de ecologische vereisten van de typen natuurlijke habitats van bijlage I en de soorten van bijlage II die in die gebieden voorkomen.

2. De Lid-Staten treffen passende maatregelen om ervoor te zorgen dat de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in de speciale beschermingszones niet verslechtert en er geen storende factoren optreden voor de soorten waarvoor de zones zijn aangewezen voor zover die factoren, gelet op de doelstellingen van deze richtlijn een significant effect zouden kunnen hebben”.

25. Uit het arrest van 13 januari 2005 inzake Società Italiana Dragaggi SpA (zaak C-117/03) van het Hof van Justitie blijkt dat de lidstaten met betrekking tot gebieden die zijn opgenomen in de aan de Commissie toegezonden nationale lijsten die kunnen worden aangewezen als gebieden van communautair belang, en in het bijzonder die met prioritaire typen natuurlijke habitats of prioritaire soorten, verplicht zijn om op grond van de habitatrichtlijn passende bescherming te bieden door beschermingsmaatregelen vast te stellen die het relevante ecologisch belang kunnen waarborgen dat deze gebieden op nationaal niveau toekomt ter verwezenlijking van de door de richtlijn beoogde instandhoudingsdoelstelling. In het arrest van 14 september 2006 inzake Bund Naturschutz in Bayern eV (zaak C-244/05) heeft het Hof van Justitie verduidelijkt dat de voornoemde passende bescherming niet alleen verlangt dat de lidstaten geen ingrepen toestaan die de ecologische kenmerken van die gebieden ernstig kunnen aantasten, maar ook dat zij in overeenstemming met de bepalingen van nationaal recht alle nodige maatregelen vaststellen ter voorkoming van dergelijke ingrepen.

26. In het licht van een richtlijnconforme uitlegging van het voornoemde besluit van de Vlaamse regering van 14 februari 1996 (randnr. 8) vereiste de motiveringsverplichting dat de verwerende partijen bij het nemen van de bestreden besluiten de mogelijke effecten ervan op het voornoemde habitatrichtlijngebied nagingen. Het blijkt evenwel niet, en de verwerende partijen beweren ook niet, dat de vraag naar de mogelijke effecten op het habitatrichtlijngebied op enige wijze in de besluitvorming werd betrokken.

27. Aan de voornoemde vaststellingen wordt geen afbreuk gedaan door de door de tussenkommende partij naar voor gebrachte elementen dat de aangehaalde arresten van het Hof van Justitie betrekking hadden op nieuwe grootschalige projecten binnen de contouren van een voorgestelde beschermingszone, dat door die arresten enkel grootschalige ingrepen die de ecologische kenmerken van het gebied ernstig kunnen aantasten worden verboden en dat het bestreden deelplan louter en alleen de bestendiging van drukkerij Verstraete op een buiten het voorgestelde habitatrichtlijngebied gelegen

site betreft. Deze elementen missen immers pertinentie aangezien ze steunen op het uitgangspunt dat in het middel zou worden aangevoerd dat de bestreden besluiten een effect hebben op het voorgestelde habitatrichtlijngebied. In het aangehaalde middelonderdeel wordt daarentegen enkel voorgehouden dat de verwerende partijen de mogelijke effecten op het voornoemde habitatrichtlijngebied niet hebben onderzocht.

Gelet op de aard van het middelonderdeel dienden de verzoekende partijen, anders dan de tussenkomende partij dit ziet, niet aan te tonen dat de bestreden besluiten een ernstige aantasting uitmaken van de voorgestelde beschermingszone.

De tussenkomende partijen kunnen zich ook niet dienstig beroepen op het voornoemde besluit van de Vlaamse regering van 8 december 2006 (randnr. 15), aangezien dit besluit vernietigd werd bij het arrest nr. 208.918 van 10 november 2010 van de Raad van State.

Uit het feit dat de betrokken bedrijfssite, zoals de tussenkomende partij voorhoudt, geen grote biologische waarde vertoont blijkt niet dat de verwerende partijen bij het nemen van de bestreden besluiten stil zouden hebben gestaan bij de mogelijke effecten op het aanpalende habitatrichtlijngebied. Dit blijkt ook niet uit het feit dat het bestreden plan van aanleg voorziet in bufferzones, temeer daar de zuidelijke kant van het plangebied paalt aan het habitatrichtlijngebied en de “bufferzone - groene zone” met overdruk “schermgroen”, die door de tussenkomende partij wordt aangeduid als “overgangsbos”, zich situeert aan de oostkant van het plangebied.

28. Het middelonderdeel is in de aangegeven mate gegrond.

C. Vraag tot belangenafweging

29. In haar memorie laat de tussenkomende partij een aantal bedenkingen gelden “nopens de belangenafweging”, waarin zij uitweidt over de historische aanwezigheid van het bedrijf, de “onredelijkheid” van de opstelling van de verzoekende partijen en de vrees dat tewerkstelling voor 136 gezinnen zal verdwijnen.

Bij gebreke aan enige wetsbepaling die daarin voorziet kan de Raad van State wanneer hij heeft vastgesteld dat in een ontvankelijk annulatieberoep een gegrond middel wordt aangevoerd niet afzien van de vernietiging van het bestreden besluit op grond van een belangenafweging.

D. Vraag tot uitbreiding van het voorwerp van het beroep

30. In hun memorie van wederantwoord vragen de verzoekende partijen dat hun vordering zou worden uitgebreid tot een “gevolgakte” van het bestreden bijzonder plan van aanleg, te weten de door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselare op 3 oktober 2000 afgegeven stedenbouwkundige vergunning voor een parking op het bedrijfsterrein van de tussenkomende partij (randnr. 13). De verzoekende partijen stellen dat “aangezien deze bouwvergunning steunt op een onwettig BPA, (...) deze bouwvergunning dan ook eveneens (moet) vernietigd worden, in samenhang met het BPA”.

De verwerende partijen en de tussenkomende partij bewaren in hun memories het stilzwijgen over deze vraag tot uitbreiding van het voorwerp van het beroep.

31. De laatstgenoemde vergunning dateert van na de datum van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, zodat de verzoekende partijen hun vraag tot uitbreiding van het voorwerp van het beroep ten vroegste in de memorie van wederantwoord als eerstvolgende nuttige procedurestuk konden formuleren. Zoals blijkt uit de motivering ervan, steunt de laatstgenoemde vergunning enkel en alleen op het aangevochten bijzonder plan van aanleg.

Het verzoek tot uitbreiding van het voorwerp van het beroep kan worden ingewilligd.

Het door de verzoekende partijen ten aanzien van de laatstgenoemde vergunning aangevoerde rechtmatigheidsbezwaar, met name dat ze haar rechtsgrond vindt in het onwettig bijzonder plan van aanleg, is gegrond.

VI. Onderzoek van de zaak sub II

A. Ontvankelijkheid

Tijdigheid

32. Wat de tijdigheid van het beroep betreft, voert de tussenkomende partij in haar memorie aan dat de verzoeker reeds jaren op verbeterde wijze elke ontwikkeling van het bedrijf opvolgt, waarbij hij reeds tientallen administratieve en juridische procedures heeft ingeleid, zodat het “compleet ondenkbaar, minstens onaannemelijk (is) dat (hij) pas op 10 april 2001 kennis heeft genomen van de bestreden beslissing”.

De verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord dat hij “niet iemand (is) die met de regelmaat van een klok naar het gemeentebestuur toogt” en dat “zijn leven (...) veel meer (is) dan al dit achternageloop”.

33. In dit geval betreft het bestreden besluit een regularisatievergunning, hetgeen impliceert dat de verzoeker niet door de aanvang van de werken gealarmeerd kon worden. Aangezien de tussenkomende partij in de exceptie enkel algemene beschouwingen aanvoert en geen bewijskrachtig gegeven waaruit blijkt dat de verzoeker meer dan 60 dagen vóór het instellen van het annulatieberoep kennis hadden of moesten hebben van het bestaan en de draagwijdte van het bestreden besluit, dient de exceptie te worden verworpen.

B. Belang

34. Wat het belang van de verzoeker betreft, voert de tussenkomende partij in haar memorie aan dat haar bedrijf geen vervuiling, visuele hinder of geluidshinder veroorzaakt, dat de ecologische schade die de verzoeker hersteld wenst te zien, betrekking heeft op niet-toegeëigende milieubestanddelen, ten aanzien waarvan hij geen persoonlijk belang kan doen gelden, dat de verzoeker pas ter plaatse is komen wonen nadat het bedrijf er al

gevestigd was, dat de verzoeker veroordeeld is voor het plegen van diverse stedenbouwmisdrijven, dat de bestreden beslissing “betrekking heeft op een gebouwonderdeel dat het verst van de eigendom/woning van de verzoeker is verwijderd” en waarop hij door de aanwezigheid van een groenscherm en een tuin geen enkel zicht heeft en dat de definitief vergunde bedrijfsgebouwen verder zullen blijven bestaan, zodat “de enige bekommernis van de verzoekende partij en het uiteindelijke oogmerk van haar vordering tot nietigverklaring – het herstel van het natuurgebied – (...) dus onmogelijk nog (kan) worden verwezenlijkt”.

35. De verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord dat hij een “buitenmens” en “een oprecht natuurliefhebber” is, dat het bedrijf van de tussenkomende partij wel degelijk vervuiling, visuele hinder en geluidshinder veroorzaakt, dat het groenscherm dat 5 meter breed moest zijn op een aantal plaatsen niet is aangeplant, dat hij ook van op zijn weiland zicht heeft op de geregulariseerde uitbreiding en dat “de fabriek zijn privacy en gezondheid dagelijks blijft aantasten”.

36. Zoals hiervoor is gebleken heeft de verzoeker een gegrond annulatieberoep ingesteld tegen het bijzonder plan van aanleg waarop het bestreden besluit steunt (zaak sub I).

Zowel verzoekers eigendom met zijn woning als zijn “weiland” palen aan de bedrijfssite waarop het bestreden besluit betrekking heeft. Op grond daarvan doet de verzoeker in beginsel blijken van het rechtens vereiste belang. Er kan van dit beginsel niet worden afgeweken op grond van de door de tussenkomende partij opgeworpen elementen.

De exceptie wordt verworpen.

C. Onderzoek van het derde middel

37. In het derde middel van zijn verzoekschrift vraagt de verzoekende partij artikel 159 van de Grondwet toe te passen, nu het sectoraal bijzonder plan van aanleg waarin de vergunning grondslag vindt en waarnaar zij ook uitdrukkelijk verwijst, onwettig is.

De verwerende partij en de tussenkomende partij verwijzen in hun memories naar hun verweer in de zaak sub I.

38. Hiervoor is in de zaak sub I het sectoraal bijzonder plan van aanleg waarin het bestreden besluit zijn rechtsgrond vindt, onwettig bevonden.

Het middel is gegrond.

D. Vraag tot belangenafweging

39. In haar memorie laat de tussenkomende partij onder de hoofding “voorafgaande bemerking” een aantal bedenkingen gelden “nopens de belangenafweging”, waarin zij uitweidt over de historische aanwezigheid van het bedrijf, de “onredelijkheid” van de opstelling van de verzoeker en de vrees dat tewerkstelling voor 136 gezinnen zal verdwijnen.

Bij gebreke aan enige wetsebepaling die daarin voorziet kan de Raad van State wanneer hij heeft vastgesteld dat in een ontvankelijk annulatieberoep een gegrond middel wordt aangevoerd niet afzien van de vernietiging van het bestreden besluit op grond van een belangenafweging.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep in de zaak A. 109.419/X-10.527.

2. De Raad van State vernietigt:

- a. het besluit van 18 mei 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende de gedeeltelijke goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg “Zonevrije bedrijven” van de gemeente Knesselare, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 28 juni 2000, in zoverre dit besluit betrekking heeft op het deelplan 1/13, n.v. Drukkerij Verstraete,**
- b. het besluit van 9 februari 2000 van de gemeenteraad van de gemeente Knesselare houdende de definitieve aanvaarding van het bijzonder plan van aanleg “Zonevrije bedrijven” van de gemeente Knesselare, in**

zoverre dit besluit betrekking heeft op het deelplan 1/13, n.v. Drukkerij Verstraete,

- c. het besluit van 3 oktober 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselaere waarbij aan de n.v. Drukkerij Verstraete de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor “aanleggen parking en aanpassen bestaande vergunde parking” op een terrein te Knesselaere, Urselseweg 150, kadastraal bekend sectie C, nrs. 375/z, 379/g, 379/k en 380/d, en
- d. het besluit van 28 februari 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knesselaere, waarbij aan de n.v. Drukkerij Verstraete de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de regularisatie van de uitbreiding van een snijafdeling bij het bedrijf gelegen te Knesselaere, Urselseweg 150, kadastraal bekend sectie C, nrs. 379/g, 375/z en 379/k en f.

3. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het sub a gedeeltelijk vernietigde besluit.

4. De verwerende partijen in de zaak A. 94.942/X-9744 worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 347,06 euro, ieder voor de helft.

De verwerende partij in de zaak A. 105.637/X-10.383 wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 173,53 euro.

De verzoekende partij in de zaak A. 109.419/X-10.527 wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 173,53 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomsten, begroot op 371,85 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven april 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens